

Вилијам Шекспир

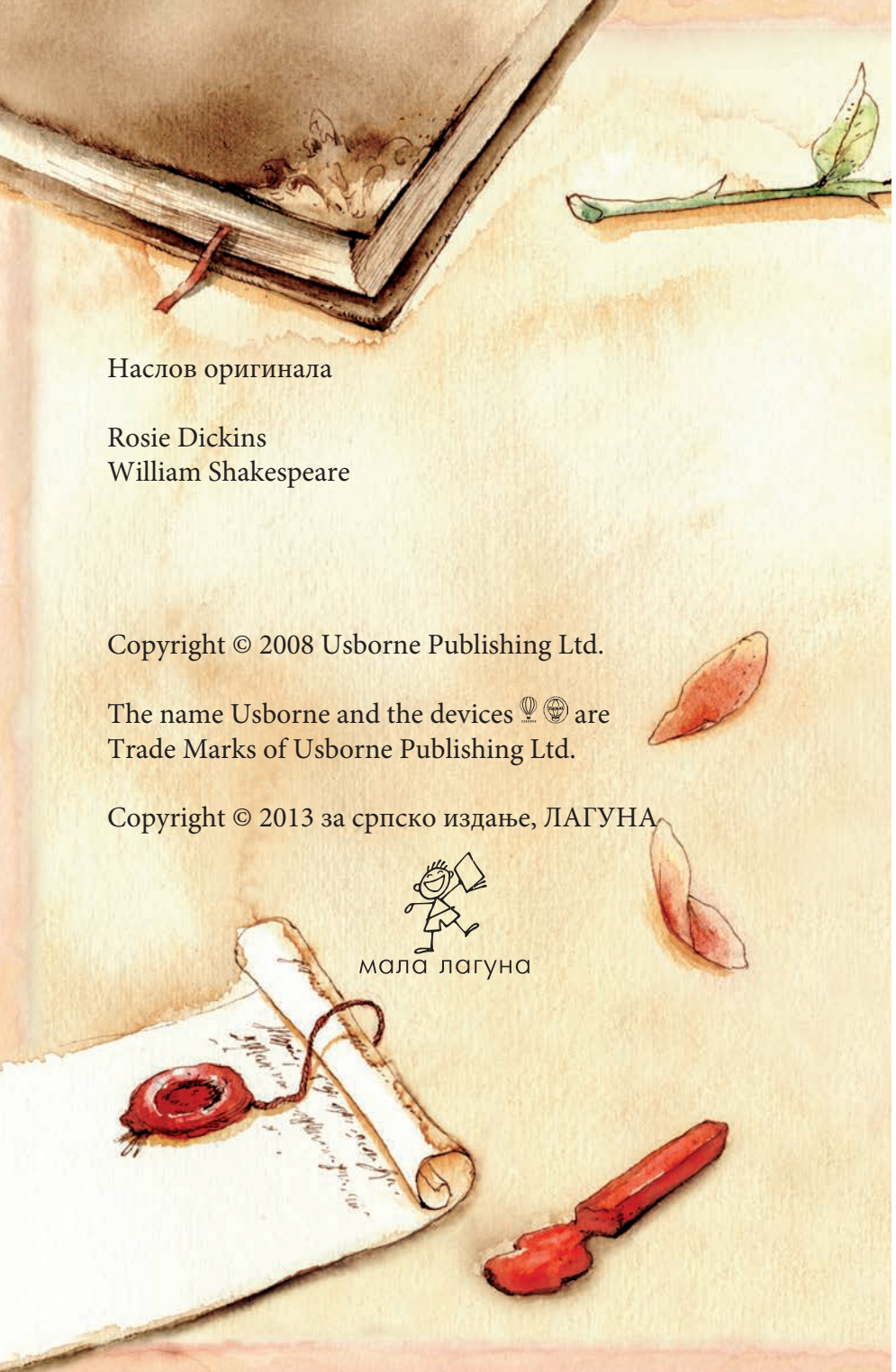
Рози Дикинс

Илустровала Криста Унзнер

Саветник за Шекспиров живот: др Пол Едмондсон,
Фондација Шекспировог родног места
Језички саветник: Алисон Кели,
Универзитет Роухемптон

Превели
Ива и Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Rosie Dickins
William Shakespeare

Copyright © 2008 Usborne Publishing Ltd.

The name Usborne and the devices   are
Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

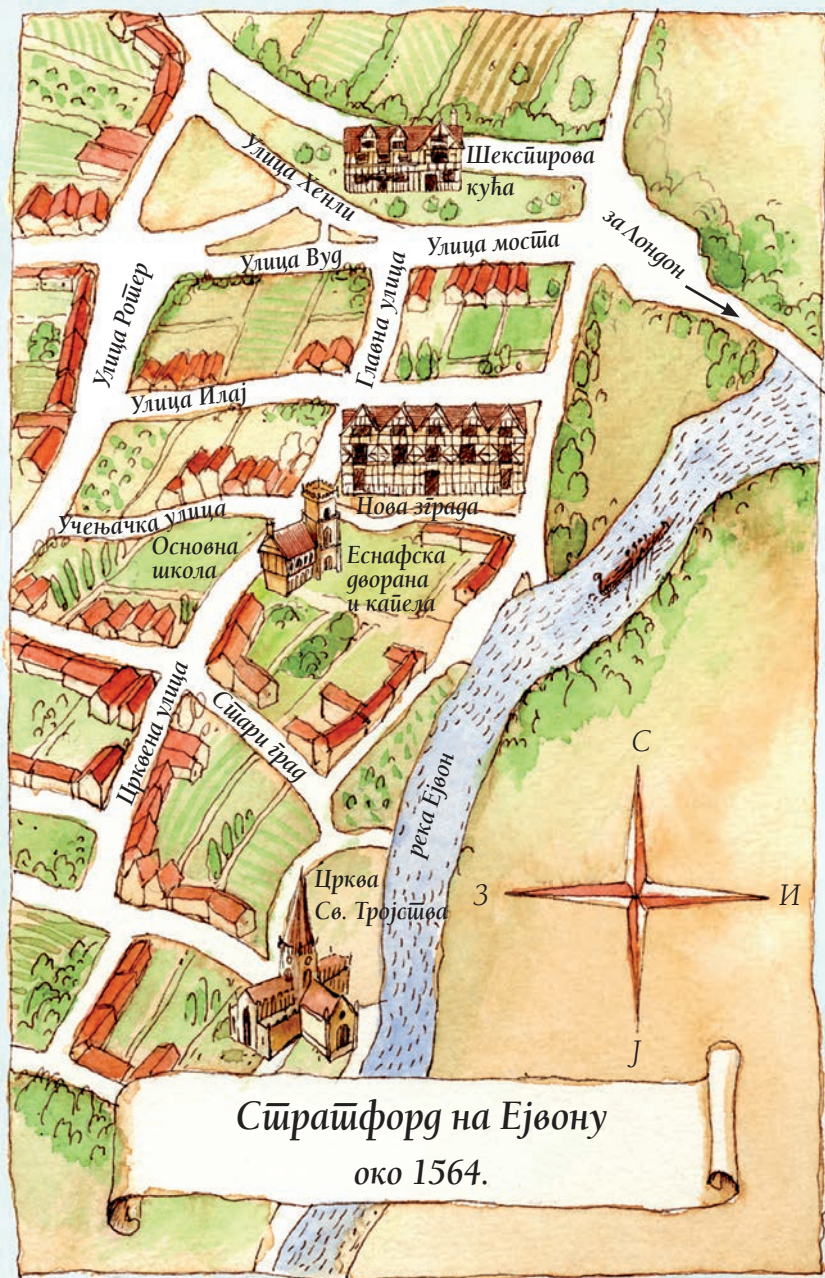

мала лагуна

Садржај

Прво поглавље	Дом у Стратфорду	7
Друго поглавље	Ен	15
Треће поглавље	Животи у Лондону	20
Четврто поглавље	Богајниство и слава	30
Пето поглавље	Тешка времена	39
Шесто поглавље	Краљеви људи	52
Седмо поглавље	Повраћајак у Сирајфорг	57

Прво поглавље

Дом у Стратфорду

Господин Шекспир узрујано је шеткао по својој кући у Стратфорду и никако није могао да се смири. Жена му се порађала и он се од свег срца надао да ће новорођено дете поживети дуже од њихове прве две кћери. Њих су сахранили код цркве крај реке.

Изненада се зачуо продоран плач...

Горе на спрату, његова жена се осмехивала. Показала му је мали замотуљак који се мрдао.

„Дечак је“, рекла је. „Назовимо га Вилијам.“

„Он је лепа, здрава беба“, додала је бабица.

Господин Шекспир је одахнуо, па се вратио на посао.

Вилијамов отац био је вешт кожар. Умео је да кроји и шије меку јарећу кожу и од ње прави отмене рукавице. А додатно је зарађивао продајући вуну – мада је то морао да ради кришом, јер није имао дозволу за бављење тим послом. Заправо, сада је био тако имућан да су га замолили да ступи у градско веће, где је добио дужност која му се највише допадала – да пије пиво, јер је постао званични градски кушач пива.

Фотографија породичног дома Шекспирових у Страрџфорду, како изгледа данас. Кућа је ошворена за јавност.

Чим је Вилијам стасао да јаше, отац је почео да га води са собом у куповину вуне и коже.

Једног дана, док су се враћали кући на ручак, претекли су малу поворку кола и људи у чудним костимима.

„Путујући глумци!“, ускликнуо је господин Шекспир. „Иду у Стратфорд...“

Вилијам се одушевио. „Можемо ли после да их гледамо?“, упитао је оца. „Молим те, молим те!“ На његову радост и његов отац је био једнако узбуђен.

Тог поподнева господин Шекспир је повео Вилијама и његовог млађег брата Гилберта у Градску већницу, где су се представе одржавале. Купио им је чак и поморанце – које су у то доба биле ретка посланица.

Дворана је била пуна људи на клупама окренутим ка грубој дрвеној позорници. Господин Шекспир и момци сели су у први ред.

Зачула се труба која је утишала жагор. Онда се појавио раскошно одевен глумац и одржао величанствен говор о рату. Затим је изашао подмукли зликовац, а дочекали су га звиждуци и негодовање публике.

После тога су два кловна јурцала наоколо, засмејавајући присутне. Међутим, Вилијам је сматрао да је најбољи био крај. Представа се завршила чудесном борбом мачевалаца, после које су скоро сви глумци остали да леже „мртви“.

Вилијам је све то одушевљено посматрао. „Чекај само да ово испричам другарима у школи!“, мислио је.

